

Víš -

... je větrná noc, tak na kulku do hlavy někde ve sklepe domu na periferii...

A když v noci fouká vítr, nikdy nemůžu spát, i kdybych byl sebeunavenější. Nevím, čím to je. Takže asi dneska neusnu. Vůbec s tím spaním je to nějaké podivné – mívám sny, dokonce na pokračování v několika nocích po sobě, ale ne stejné, spíš něco jako seriál.

Několik nocí po sobě se mi zdálo, že jsem hledal auto, které jsem zaparkoval na jakémsi parkovišti, a když jsem se pro něj vrátil, nebylo tam. Přitom to parkoviště bylo takzvaně *hlídané*, ale když jsem se hlídače ptal, poslal mě *do hajzlu*, že nemá čas. No jasně, bodejť by měl, když se tam před ním nakrucovala nějaká slepice a on na ní mohl oči nechat. A tak jsem hledal sám. Bylo to někde na horách, ale na docela cizí ulici stál náš místní obchod s potravinami, co máme tady v Praze. Tři noci po sobě se mi zdálo, jak hledám auto. Nakonec jsem někde zjistil, že se tam nesmí parkovat přes noc a že ho kamsi odtáhli, další dost velkou námahu dalo zjistit *kam*. A pak jsem auto našel a nic mu nebylo, ani mně ne, jen jsem byl unavený a připadal si jako „hrdina“ nějakého – kupodivu dokončeného – románu od Kafky... že tak prostá a jednoduchá věc mi trvala tak dlouho a vyžadovala takovou úděsnou námahu... Nepopsatelný pocit bezmoci, osamění a strachu mě úplně vyčerpával, a to doslova, nejen v tom snu. Byl jsem ráno po probuzení naprosto neschopen jakékoli činnosti. Samozřejmě nešlo o nějaké hloupé auto, ale o pocity, které jsem prožil. Možná skutečně, protože hranice mezi snem a skutečností je tak hrozně tenká...

Další sen byl také divný, taky na pokračování, jen s tím *bonusem*, že tentokrát se konec nedostavil, ten příběh někdo zapomněl dopsat. Jel jsem přečpaným metrem a nastoupila kočka, normální kočka, zvíře. A mluvila jako člověk. Pořád se všech ptala, kde je a kam ten vlak jede, jenže lidi ji neviděli, protože se nikdo nepodíval na podlahu toho hloupého vagónu... Jen já jsem se díval, protože většinou, když je někde hodně lidí, dívám se k zemi, to je takový můj *pštrosí syndrom*, asi mám podvědomě dojem, že když já nevidím je, jsem i pro okolí neviditelný. Blbost, já vím. Každopádně kočka se ztratila, a tak jsem jí pomáhal hledat cestu domů. Procházeli jsme neznámé ulice a neznámé stanice metra, které nevypadaly jako žádná z těch, které jsem kdy viděl. Jenže jsme pořád nemohli najít nic známého a nakonec jsem se ztratil i já. Pak se kočka rozloučila, že už mě nechce otravovat, a odešla. A tak jsem přišel o jedinou jakžtakž známou bytost, která v tom divném městě byla. Nevím, co bylo dál, ale ty pocity byly stejné jako při hledání auta. Nikdo mi nepomohl, dokonce jsem nikoho ani neoslovil, protože jsem se bál, že se mi vysmějí... všichni tak hrozně spěchali... A tak jsem se tam motal, lidi do mě vráželi, jak jsem se nedíval na cestu, ale pod nohy... - a pak jsem se probudil a měl vstát, obléknout se a vyrazit do města... A tam venku všichni ti lidi... Úplná muka.

Vím, že máš své vzdělání, že se o takové věci zajímáš a pracuješ s nimi, nakonec právě proto Ti tohle píšu – nemyslím si, že bys nepochopila, proč píšu zrovna o snech. Ostatně náhody možná vůbec neexistují, jen nerozumíme jejich fungování, a proto jim přikládáme nějaký mystický význam, který možná ani nemají. Nevím.

Někdy mám strach jít spát, zvlášť když jsou větrné noci. A tak tady místo toho sedím, píšu a ráno buď tento dopis smažu, nebo ho začnu vydávat za *literární dílo*, které se mnou, respektive s mým skutečným životem, nemá nic společného. Možná se budu tvářit (sám před sebou), že nic jako tenhle text nikdy neexistovalo. Jak to je opravdu, nevím už ani sám – natož aby to věděli nebo snad mohli poznat jiní. A tak je docela dobře možné, že tyhle své děsné zážitky *rozprodám na díly*, jako se to dělá s nabouranými auty, že z nich poskládám nějakou knížku nebo povídku nebo něco, čemu se dá napůl věřit a napůl to prohlásit za nedůvěryhodné – dokonce snad – *umění*... A nakonec se zblázním, protože si nedovedu představit nic jiného, co by se mi mohlo v realu stát.

Tak přeji dobrou noc – a díky za přečtení, to v případě, že jsem to poslal...

... a zítra jsou Vánoce.

XY#

(to jako „je to tak divný, že už ani nevím, jak se jmenuju“ – i když to pochopitelně vím docela dobře... jenže co je komu do toho)